

Феба прѣмѣсти пѣна на согдно мѣсто и го постла съ мекъ мѣхъ. Стариятъ мжжъ влѣзе вжтрѣ и си легна, безъ да ѝ каже дума за благодарность.

На Феба ѝ стана мжчно отъ това, но не каза ни дума и, когато потѣгли нататкъ и погледна нагорѣ, съвсѣмъ низко се носѣше облакъ и въ него златниятъ ключъ, тъй близичко, щото виждаше и вълшебния елмазъ, какъ свѣти. Съ радостенъ викъ тя вървѣше напредъ, изпълнена съ нови надежди за щастие.

Но скоро я налегнаха пакъ обикновенитѣ капризи. Скачайки тя вървѣше напредъ къмъ цѣлѣта си; но отеднакъ съгледа едно джудже което бѣ изгубило пари и я молѣше ди му помогне да ги дири. Тя му отговори: „нѣмамъ врѣме“ и продължи пжтя си.

Тя видѣ старо джудже, че носи тежкъ товаръ, но не му помогна. Едно друго джудже се измѣчваше съ урока си, но Фоба, която лесно можеше да му помогне, го отмина. Нѣколко джуджета дирѣха едно изгубено дѣте, но тя не имъ помогна въ диренето. Подиръ малко ключътъ съвсѣмъ се изгуби и тя се заблуди изъ пжтя.

Прѣдъ нея се изпрѣчи черна пропасть и, когато понска да се върне назадъ, една стрѣмна стѣна отъ скала ѝ затвори пжтя.

Феба се принуди да се спусне въ долината. Около нея царуваше мракъ и по влажнитѣ, черни камъни се носѣха мъгли. Буйна рѣка бучеше на дъното, и зинали ями и дълбоки пропасти се простираха по всички страни.

Отъ пропастьта се чуеше като че ли ревъ отъ буря прѣвъ студенитѣ зимни ноци и въ рѣката танцуваха чудновати призраци. Тѣхниятъ силенъ смѣхъ ечеше. Феба трѣперѣше отъ страхъ.

Тя се свиваше отъ ужасъ, но джуджетата пакъ ѝ се изпрѣчиха и тя вървѣше, като се прѣпѣваше, въ дълбокитѣ, тъмни и страшни пропасти.

Изднѣжъ отъ тъмното се показа едно страшно лице и по цѣлата пропасть екна викътъ: „Волбина, Волбина, царичата на вълшебницитѣ!“

Лицето ѝ бѣше бѣло като снѣгъ, устнитѣ ѝ се червенѣха като кръвъ, червенъ блѣсъкъ изпущаха очитѣ ѝ, а черната ѝ коса се развѣвѣше около главата ѝ. Тя ездѣше чу-